

Sygn. akt II Ka 7/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Artura Oleszka

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2023 r.

sprawy **A. B.**

oskarżonego z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 12 października 2022 r. sygn. akt II K 729/21

wyrok uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Łukowie do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 7/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 12 października 2022 r., sygn. II K 729/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny -pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Zarzuty z apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej:</p> <p>Naruszenie przepisów postępowania, mających istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, poprzez dokonanie błędnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, brak jego wszechstronnego rozważenia, pominięcie kluczowych okoliczności dla sprawy i uznania:</p> <p>a) za niewiarygodne zeznań J. B. w zakresie, w jakim twierdziła, że mieli z oskarżonym wspólne oszczędności, mąż systematycznie wypłacał pieniądze z konta i chował je w domu, a następnie wywoził je z miejsca zamieszkania, pozbawiając ją możliwości dysponowania środkami, brak jest dowodów, które potwierdzałyby, iż te wypłacane środki pieniężne oskarżony przywłaszczył na szkodę swojej żony i przekazał matce z przeznaczeniem na zakup mieszkania, w sytuacji gdy środki zgromadzone na rachunku bankowym stanowiły majątek wspólny małżonków,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

w szczególności pochodziły one ze świadczenia emerytalnego pobieranego przez oskarżonego, J. B. została pozbawiona możliwości dysponowania tymi środkami, oskarżony bez zgody i wiedzy żony wypłacił całość środków, J. B. w 2021 r. dowiedziała się o zawarciu przez męża umowy przedwstępnej sprzedaży lokalu mieszkalnego, położonego w B. przy ul. (...), sprzeciwia się rozporządzeniu kwotą stanowiącą majątek wspólny z jej przeznaczeniem na zapłatę zadatku na zakup lokalu mieszkalnego, pismo zawierające sprzeciw wysłane do oskarżonego i sprzedającego, w sierpniu 2021 r. matka oskarżonego kupiła mieszkanie przy ul. (...) w B., a następnie darowała je oskarżonemu, jak potwierdzili świadkowie jest to starsza, bardzo schorowana osoba, która nie posiadała żadnych oszczędności, środki za które zakupiona została nieruchomość pochodziły z majątku wspólnego A. B. i J. B., w dniu 5 sierpnia 2021 r. została podpisana umowa sprzedaży nieruchomości, tego dnia oskarżony wypłacił z rachunku bankowego kwotę stanowiącą równowartość taksy notarialnej, co również świadczy o tym, że to on przekazał pieniądze na wszelkie koszty zakupu mieszkania;

b) za niewiarygodne zeznań E. C. w zakresie, w jakim na rozprawie powiedziała, że ojciec zakupił mieszkanie i twierdził, że nie zamierzał się dzielić pieniędzmi, jako stanowiące wsparcie dla wersji przedstawionej przez J. B., bo E. C. nie podnosiła tych okoliczności podczas pierwszego przesłuchania, w sytuacji gdy E. C. podczas pierwszego przesłuchania powiedziała, że ojciec zawarł umowę przedwstępną sprzedaży mieszkania, powiedziała również, że

wie, iż mieszkanie jest kupione, ale nie na ojca tylko na babcię, która nie wydała na to swoich pieniędzy, po to by nie stanowiło majątku wspólnego oskarżonego i J. B., mimo że środki na zakup pochodziły z majątku wspólnego;

c) materiał dowodowy prowadzi do wniosku, że oskarżony obejmował swą świadomością fakt, iż przedmiotowe środki pieniężne, znajdujące się na jego rachunku bankowym i pochodzące z jego wynagrodzenia za pracę są jego własnością i może nimi dysponować, a zatem trudno uznać, że korzystanie przez oskarżonego z zarobionych przez siebie pieniędzy mogłoby stanowić przedmiot przywłaszczenia, nie da się twierdzić, że oskarżony działał w zamiarze przywłaszczenia pieniędzy na szkodę żony, zarzut oparty został na subiektywnej wersji przedstawionej przez oskarżycielkę posiłkową, zaś sprawa dotyczy nieporozumień pomiędzy małżonkami co do ich majątku wspólnego, w sytuacji gdy jak wynika z całości zgromadzonego materiału dowodowego, oskarżony miał świadomość, iż gromadzone na rachunku bankowym środki wchodzą w skład majątku wspólnego, kilka lat wcześniej podejmował próby zniesienia ustroju wspólności majątkowej, które się nie udały, postanowił jednak wypłacić zgromadzone pieniądze oraz bez zgody i wiedzy oskarżycielki dokonać zakupu mieszkania, gdy oskarżycielka dowiedziała się o zawarciu przez niego umowy przedwstępnej postanowił, że umowa ta będzie zwarta przez jego matkę, aby mógł wyprowadzić środki z majątku wspólnego, nie dzieląc się nimi z żoną, co już

świadczy o działaniu oskarżonego z zamiarem bezpośrednim, ponadto potwierdzają to logiczne, spójne i konsekwentne zeznania świadków oraz przedłożone dokumenty;

która to w ten sposób dowolnie dokonana ocena zgromadzonego materiału dowodowego, doprowadziła do błędnego ustalenia stanu faktycznego, polegającego na uznaniu przez Sąd, iż oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu czynu, mimo tego iż jego zachowanie wypełnia wszystkie znamiona czynu z art. 284 § 1 kk.

Zarzuty z apelacji prokuratora:

1. **obraza przepisów postępowania – art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 366 § 1 kpk i art. 410 kpk,** polegająca na braku wszechstronnej analizy materiału dowodowego poszukiwaniu prawdy materialnej, stanowczego obiektywizmu i nie znajdującym podstaw w realiach rozpoznawanej sprawy przewartościowaniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego oraz przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów, dokonaniu wbrew zasadom logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nieuwzględnieniu całokształtu okoliczności postępowania i wyeksponowaniu jedynie korzystnych jego fragmentów, co w efekcie skutkowało uniewinnieniem oskarżonego od zarzucanego mu czynu;

2. **błąd w ustaleniach faktycznych,** przyjętych za podstawę wyroku, polegający na ustaleniu przez Sąd, że oskarżony A. B. działaniem swoim nie dopuścił się

	<p>zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo przywłaszczenia stypizowane w art. 284 § 1 kk, w sytuacji gdy oskarżony bez zgody małżonki i w zamiarze bezpośrednim - kierunkowym postąpił z cudzymi rzeczami (oszczędnościami), jak ze swoimi, tak jakby był ich jedynym właścicielem (animus rem sibi habendi) zmierzając do zatrzymania, powiększenia swojego majątku bez wiedzy i kosztem żony, wzbogacenia się bez żadnego do tego tytułu, co wynika z zeznań pokrzywdzonej, świadków, wyjaśnień samego oskarżonego i co Sąd należycie, albowiem wybiórczo i w sposób nie odpowiadający wymogom między innymi art. 7 kpk nazbyt pobieżnie i niezgodnie z zasadami logicznego rozumowania ocenił.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku złożył wyłącznie pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, a Sąd Okręgowy był uprawniony do ograniczenia zakresu niniejszego uzasadnienia do odpowiedzi tylko na wniesiony przez niego środek odwoławczy. Zdecydowano jednak tego nie robić, przy uwzględnieniu, że obaj apelujący zmierzali do tego samego, a ich zarzuty i przytoczona na ich poparcie argumentacja wzajemnie się uzupełniały.</p> <p>Obaj skarżący kwestionując faktyczną podstawę wyroku, polegającą na przyjęciu, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu czynu, podnieśli szereg trafnych zastrzeżeń, związanych z</p>		

obrażą przepisów procesowych i błędami w ustaleniach faktycznych po stronie Sądu Rejonowego i chociaż odmiennie kwalifikowali podniesione zarzuty, argumentowali je bardzo podobnie i nader przekonująco. Zarzucane przez obu skarżących uchybienia zostały stwierdzone przez Sąd Odwoławczy, nadto miały one wpływ na finalny kształt wydanego w I instancji wyroku uniewinnającego. Tok rozumowania Sądu Rejonowego, który doprowadził do uniewinnienia A. B. zawierał znaczące niejasności i luki logiczne, ponadto pozostawał całkowicie sprzeczny z dorobkiem doktryny i orzecznictwa, dotyczącym art. 284 kk w kontekście majątku wspólnego małżonków.

Powołanie się przez Sąd Rejonowy w Łukowie na w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w części dotyczącej przyczyn uniewinnienia na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 1998 r., sygn. III KKN 157/97 (LEX nr 36036) zostało odebrane jako nieporozumienie. Judykat ten zupełnie nie przystawał bowiem do tego, z czym miał do czynienia Sąd I i II instancji w sprawie niniejszej. Wyżej wymieniony wyrok był jedynie luźno powiązany z tą sprawą, w istocie jedynie co do tego, że dotyczył przestępstwa przywłaszczenia z majątku wspólnego małżonków i na tym wszelkie podobieństwa się kończyły. W sprawie III KKN 157/97 innemu oskarżonemu stawiano zarzut przywłaszczenia z majątku wspólnego określonych przedmiotów, sprzedania ich i z uzyskanych środków pokrycia długów, również należących do majątku wspólnego - rozumianego szeroko jako aktywna i pasywa (długi obojga małżonków). Skoro owe operacje dotyczyły majątku

wspólnego rzeczywiście trudno mówić o animus rem sibi habendi – zamiarze zatrzymania rzeczy tylko dla siebie.

W sprawie niniejszej oskarżony za środki wchodzące w skład majątku wspólnego zakupił mieszkanie, korzystając „z pomocy” swojej matki K. B., za mieszkanie zapłacono gotówką, oficjalnie kupcem była matka oskarżonego w podeszłym wieku, która w tym samym akcie notarialnym przekazała owo zakupione mieszkanie synowi. Sąd Rejonowy w ogóle nie odniósł się to treści aktu notarialnego (k. 43-49), mimo tego, że w procesie karnym płynące z niego domniemania mogły być obalone, a zgromadzone dowody wskazywały ten dokładnie sposób wyprowadzenia przez oskarżonego pieniędzy z majątku wspólnego. Sąd I instancji winien zajęć jednoznaczne i kategoryczne stanowisko co oskarżony miał na celu zabiegając o takie, a nie inne ukształtowanie treści aktu notarialnego. Czynności cywilnoprawne nie powinny być wykorzystywane jako środek do osiągnięcia przestępczych celów. Tymczasem Sąd Rejonowy nie dostrzegł nawet, a przynajmniej zupełnie przemilczał, kontekst sytuacyjny jaki zaistniał w tej sprawie – najpierw wypłata znacznych środków ze wspólnego konta, posiadanie znacznych kwot gotówki w domu, a później zakup nieruchomości za gotówkę, bez posiłkowania się kredytem, przy niskich kwotach miesięcznych dochodów uzyskiwanych zarówno przez oskarżonego, jego żonę i jego matkę.

Kwota za jaką zakupiono mieszkanie zgodnie z aktem notarialnym (160 tys. zł) powinna warunkować

zresztą szerszą weryfikację tez oskarżenia przez organy ścigania i wgląd w operacje finansowe na rachunku bankowym oskarżonego przed 2020 rokiem, tym bardziej, że nieprozumienia małżeńskie wskazywały, że oskarżony mógł popełnienie przestępstwa planować, czyniąc ku temu przygotowania wcześniej. Sąd Okręgowy zobligowany był jednak respektować zasadę skargowości i procedować w graniach a/o.

Bezdiskusyjnie zakup mieszkania przez oskarżonego był planowany, skoro uprzednio zawarto umowę przedwstępną, którą przez przypadek znalazła oskarżycielka prywatna J. B.. Ze zgodą i wiedzą pokrzywdzonej co do dysponowania wspólnymi środkami objętymi wspólnością majątkową ów zakup nie miał jednak nic wspólnego. J. B. nie jest obecnie nawet współwłaścicielem w części ułamkowej zakupionej nieruchomości. Zresztą oskarżony w ogóle nie poczuwał się do tego, że środki finansowe, które wypłacił z banku, a których dotyczył akt oskarżenia, należały do majątku wspólnego.

W przekonaniu Sądu Odwoławczego, w zaprezentowanej przez Sąd Rejonowy ocenie dowodów zabrakło tego, bez czego pisemne motywy zaskarżonego wyroku pozostawały wybrakowane, tj. kontekstu znamion zarzucanego oskarżonemu przestępstwa z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w przeprowadzonej ocenie dowodów. Powyższy stan dowodów, te okoliczności, których żadna ze stron procesowych nie kwestionowała, warunkowały w ocenie Sądu ad quem skupienie się nie tylko na umieszczeniu przez

Sąd a quo określonych fragmentów zeznań w odpowiedniej rubryce tabelarycznego uzasadnienia i określeniu, że jest dowód jest wiarygodny/niewiarygodny, lecz kategorię wniosków i subsumcji ustaleń faktycznych, które jasno w z tychże dowodów wynikały, pod konkretną normę prawa materialnego. Uzasadnienie wyroku pierwszoinstancyjnego nie jest miejscem, gdzie należy streszczać przeprowadzone w sprawie dowody, lecz miejscem gdzie należy ocenić jakie mają one znaczenie właśnie w kontekście stawianego podsądnemu zarzutu. W ocenie Sądu Okręgowego, uzasadnienie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej „Dowodów będących podstawą ustalenia faktów” równie dobrze nadawać by się mogło do uzasadnienia wyroku skazującego, a przecież zaskarżone rozstrzygnięcie miało zupełnie inny kierunek.

Wobec powyższego, obraza przepisów procesowych art. 7 kpk i art. 410 kpk, wskazanych w petitum przez obu skarżących, była dla Sądu Odwoławczego nader prosta do stwierdzenia przy zapoznaniu się już z samym uzasadnieniem wyroku pierwszoinstancyjnego, w sposób wyraźny naruszającym również przepis art. 424 § 1 kpk.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej zasadnie przytoczył przepis art. 36 KRO (Kodeksu Rodzinnego i Opiekuńczego), w świetle którego małżonkowie są zobowiązani współdziałać w zarządzie majątkiem wspólnym, a więc i wszelkimi pojedynczymi rzeczami wchodzącymi w jego skład, w szczególności udzielać sobie wzajemnie informacji o stanie majątku wspólnego, o wykonywaniu

zarządu majątkiem wspólnym i zobowiązaniach obciążających majątek wspólny. W związku z tym podmiotami praw do majątku wspólnego objętego wspólnością ustawową są oboje małżonkowie i w czasie jej trwania nie mogą nimi rozporządzać i żądać podziału majątku wspólnego. Współmałżonkom przysługuje zatem tzw. łączne współposiadanie bez udziałowe składników majątku wspólnego. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy przedstawił tymczasem tok rozumowania zupełnie pomijający znaczenie ustawowej wspólności majątkowej małżonków.

Nie ulega wątpliwości, że stosownie do uregulowania zawartego w art. 36 KRO, normującego zarząd majątkiem wspólnym, udziały małżonków nie są określone i każdy z nich może, w ramach zwykłego zarządu, rozporządzać majątkiem ruchomym bez zgody drugiego współmałżonka. Gdyby więc przejęta przez oskarżonego kwota wykorzystana została w całości na cele wspólne to nie doszłoby do przekroczenia tzw. zwykłego zarządu majątkiem wspólnym. Dlatego też odwołanie się przez Sąd Rejonowy do judykatu SN sygn. III KKN 154/97 było błędne i tak bardzo nieadekwatne do okoliczności tej sprawy. Rzecz bowiem w tym, że oskarżony miał wyjąć ze wspólnego majątku tylko 1 składnik majątkowy – kwotę 58 tysięcy złotych – nie po to, aby w ramach zwykłego zarządu przeznaczyć ten składnik majątkowy na wspólny cel, lecz po to, aby samodzielnie nim dysponować i po to, aby w przyszłości ów składnik majątku nie stał się przedmiotem podziału majątku wspólnego. Zastanawiające

jest również, z jakiego źródła pochodziły pieniądze znajdujące się w słoiku w kwocie ok. 200.000 zł. Ten aspekt sprawy pozostawał poza uwagą Sadu I instancji.

W orzecznictwie SN i sądów powszechnych problematyka wyczerpania przez sprawcę znamion art. 284 § 1 i § 2 kk w odniesieniu do majątku wspólnego małżonków była już rozważana wielokrotnie.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1957 r., sygn. II KO 83/57, (RPEiS 1958, Nr 4, str. 332) słusznie wskazano, że małżonek, który mieniem ruchomym wchodzącym w skład majątku wspólnego obojga małżonków rozporządza jak własnym, czyniąc to wbrew wyraźnej woli drugiego małżonka, odpowiada za kradzież lub przywłaszczenie - w zależności od okoliczności działania sprawcy. W późniejszym orzecznictwie precyzowano znamiona występkę przywłaszczenia wskazując m.in., że jest to bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie znajdującym się w posiadaniu sprawcy cudzym mieniem ruchomym przez włączenie go do majątku swojego lub innej osoby i powiększenie w ten sposób swojego lub innej osoby stanu posiadania, czemu musi towarzyszyć tzw. animus rem sibi habendi, tj. zamiar zatrzymania cudzego mienia ruchomego dla siebie lub innej osoby, bez żadnego ku temu tytułu (wyrok SN z dnia 6 stycznia 1978 r., sygn. V KR 197/77, OSNPG 1978/6/64).

Jak orzekł Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 30 kwietnia 2015 r., sygn. II AKa 62/15, mienie

wchodzące w skład małżeńskiej wspólności majątkowej może być przedmiotem przestępstwa przywłaszczenia popełnionego przez jednego z małżonków, gdyż dla małżonka stanowi ono mienie częściowo cudze (LEX nr 174577).

Orzecznictwo dotyczące omawianej problematyki pozostaje zatem spójne od lat (por. także m.in. wyrok SA w Szczecinie z 12.04.2017 r., II AKa 16/17, LEX nr 2295138; postanowienie SN z 3.04.2002 r., V KKN 275/00, LEX nr 53073). Odszukanie innych judykatów w dostępnych systemach prawnych nie jest utrudnione, aczkolwiek Sąd Okręgowy na potrzeby niniejszego uzasadnienia nie widział konieczności przytaczania ich wszystkich. To zaskarżony wyrok wydany przez Sąd Rejonowy w Łukowie stanowił nieuzasadniony wyłom przeczący zgromadzonym dowodom i wykładni art. 284 § 1 kk.

Ostatnim wyrokiem, który Sąd Rejonowy będzie miał na uwadze procedując po raz kolejny, w części dotyczącej stricte obowiązku naprawienia szkody będzie wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8.06.2021 r., sygn. II AKa 178/20 (LEX nr 3218692).

Reasumując, konfrontacja obu apelacji i uzasadnienia zaskarżonego wyroku, doprowadziła Sąd II instancji do przekonania, iż w realiach tej sprawy zarzuty prokuratorskie i zarzuty pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej były jak najbardziej trafne, a rozstrzygnięcie uniewinniające A. B. od zarzucanego mu czynu wadliwe.

Wniosek

<p>Wniosek z obu apelacji był ten sam - o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łukowie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zasadność podniesionych zarzutów warunkowała to, że Sąd Odwoławczy wydał wyrok zgodny z oczekiwaniami obu apelujących.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	-----
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	-----
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>-----</p>	-----
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>-----</p>	-----
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
-----	-----
4.1.	Sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został u niewinniony w pierwszej instancji # art. 454 § 1 k.p.k.

	lub co do którego w pierwszej instancji umorzono postępowanie.
Zwięźle o powodach uchylecia	
Rolą reguły nie peius jest ograniczenie możliwości merytorycznego orzekania przez Sąd Odwoławczy, w celu właściwego zabezpieczenia prawa oskarżonego do obrony oraz konsekwentnego przeprowadzenia idei dwuinstancyjności postępowania przy orzekaniu na niekorzyść.	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
Procedując po raz kolejny, Sąd I instancji przeprowadzi postępowanie w sposób pozbawiony wyżej opisanych uchybień, dogłębnie analizując kwestie wskazane przez Sąd Odwoławczy. Następnie dokona wszechstronnej, wnikliwej i konfrontacyjnej analizy wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, wystrzegając się przy tym generalizującej oceny dowodów i wyprowadzając wnioski zgodne z treścią art. 7 kpk. W zakresie dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku, kierując się ekonomią procesową, Sąd Rejonowy rozważy jednocześnie poprzestanie na ich ujawnieniu na rozprawie głównej w myśl art. 442 § 2 kpk. Następnie - i to będzie etap kluczowy - Sąd I instancji dokonana prawidłowej subsumcji ustaleń pod normy prawa materialnego.	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie o środku kompensacyjnym		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie o winie oskarżonego i wymierzonym mu środku kompensacyjnym		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana